Візок під дощем — із різним начинням, щітками, —
Запряжений поні, а поруч подружжя, що теж
Змокріло і ледве ворушить ногами.
Хазяїн ступа на чолі, розмовляючи сам із собою.
Іде повільніше, аніж похоронний кортеж,
Бурмоче, мов псалми, хвалу незугарному краму,
Вимахує в такт велетенською диво-мітлою,
Наче керує оркестру мінорною грою.

Слідком за старим дріботить непоквапливо поні.
І рухи його, як в хазяїна, теж монотонні:
Спинився хазяїн — спиняється поні, до всього байдужий,
Напевно, слабкий, неборака, й недужий,
Радіє нагоді спочить при якійсь перепоні,
Чвала по калюжах хисткою ходою,
Тягнути візка з вантажем як годиться не в силі —
Візок підпихає бідагу своєю вагою
На кожній ковбані та першому-ліпшому схилі.

А збоку іде по бруківці хазяїна жінка.
На жінці тій біла,
Заляпана брудом, до нитки змокріла,
Така широченна опинка.
Хазяйка із щіткою теж, та несе її, як немовля,
Й собі щось під ніс промовля,
Неначе думками далеко-далеко витає...
А біла її фартушина до ніг прилипає.
Отак вони втрьох, здощавілі, похмуро прошкують.
А краму в них не купують.

Перекладач: Є. Крижевич